



အင်းလျာစာအုပ်

မိုးမိုး [အင်းလျာ] -
ဝတ္ထုတိုများ - ၁



ဝတ္ထုတိုများ ၁
မိုးမိုး (အင်းလျား)

၁

အိမ်နီးချင်း

"မောင်ရေ၊ ဟိုဘက်နှစ်အိမ်ကျော်က မုန့်ဟင်းခါးကျွေးတဲ့၊ လာဖိတ်သွားတယ်၊ မောင် ပင်သွားလိုက်ပါနော်"

"ဟာ၊ မောင်နောက်ကျနေပြီ၊ အေးပဲသွားလိုက်ပါ၊ ဒီနားကလူတွေနဲ့လဲ ရင်းနှီးသွားအောင်၊ မိန်းမဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့"

ကျွန်မတို့ သည်ရပ်ကွက်ကို ပြောင်းလာသည်မှာ သိပ်မကြာသေးပေ။ အနီးအနားမှ လူများနှင့်လည်း မရင်းနှီးလှသေး။ ကျွန်မတို့ကလည်း စကားနည်း၍ သူတို့ကလည်း အရိပ်အကဲကို ကြည့်၍ အဝေးမှသာ အကဲခတ်နေကြဟန် တူသဖြင့် သူစိမ်းများသဖွယ် ဖြစ်နေကြရသေး၏။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် အရောတဝင် စပ်စပ်စုစု နေတတ်သူများကို နှစ်သက်သူမဟုတ်ပေ။ သည်လို ရပ်ကွက်မျိုးတွင်နေလျှင် ထိုသို့ စပ်စပ်စုစု ရောရောနှောနှော ဖြစ်လာမည်ကို သိသဖြင့် အစကပင် ခပ်မှန်မှန်နေသည်က ကောင်းမည်ဟု ယူဆမိသည်။ သို့သော် လူဝတ္တရားအရ သာရေးနာမှုကိုတော့ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရပေမည်။

ကျွန်မ အလှူအိမ်သို့ ရောက်ချိန်ဝယ် လူအတော်စုံနေပေပြီ။ နောက်ကျမှလည်း ဝင်လာ၊ လူကလည်း မျက်နှာသစ်ဖြစ်သဖြင့် အားလုံးလိုလိုက ကြည့်နေကြသည်။ အိမ်ရှင်မနှင့်တူသူက ကျွန်မကို နေရာပေးရင်း ဖိတ်ခေါ်၏။

လက်ဖက်ရည်ခိုင်းတွင် ထိုင်နှင့်သူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဦးစွာ ကျွန်မ လုံချည်ကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ရင်း စကားစ၏။

"ဒေါ်လှမြိုင်တို့အိမ်ကို ပြောင်းလာတာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘယ်က ပြောင်းလာတာလဲ"

"ရန်ကုန်မြို့ထဲကပါ"

"ဪ မြို့ထဲမှာ ဘာလို့မနေတာလဲ"

တစ်ယောက်က ကြားဖြတ်မေးလိုက်၏။ ကျွန်မက အလိုက်သင့် ပြန်ဖြေ နေရသည်။ မျက်နှာကိုလည်း အချို့ဆုံး ပြုံးထားမိ၏။ သည်လူတွေက အရှည်သဖြင့် ဆက်ဆံရမည့်သူများ မဟုတ်လား။

"မြို့ထဲမှာနေတာက လက်ထပ်ပြီး အိမ်ရှာလို့ မရသေးတာနဲ့ ခဏနေတာ ပါ"

"အသိအိမ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ အဲ ယောက္ခမတွေ အိမ်ပါ"

"ဟုတ်လား၊ ဟိုမှာ ဘာလို့မနေတာလဲ၊ ယောက္ခမနဲ့ မတည့်လို့လား"

ဘုရားရေ။ သည်လို တဲ့တိုးကြီး မေးလိုက်မည်ဟု ကျွန်မ မထင်။ အမှတ်တမဲ့ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်၍လည်း ကျွန်မ မျက်နှာ ပျက်သွား မိသည်။

"မ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုမှာ လူများလို့ပါ၊ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ကိုယ်လဲ သတ်သတ်နေ ချင်တာနဲ့"

သည်မျှ စပ်စုလာကြပြီမို့ ကျွန်မ ကြာကြာမနေချင်တော့ပါ။ မုန့်စားပြီး "အိမ်မှာ ကလေးအငယ် ရှိနေလို့" ဟု နှုတ်ဆက်ကာ မြန်မြန် ပြန်လာခဲ့ရ

တော့သည်။

သည်လို စပ်စပ်စုစုလူတွေနှင့် ကြာရှည်နေလို့မှ ဖြစ်ပါ့မလားဟု ကျွန်မ စိတ်ပူမိ၏။ မဖြစ်သော်လည်း ဖြစ်အောင် ကြိုးစား၍နေရပေမည်။ ရန်ကုန် မြို့မှာ အိမ်ရှာရသည်က အခက်သား။ ကျွန်မတို့ လက်မထပ်ခင်ကတည်းက အိမ်ရှာကြသည်မှာ ယခု ကလေးတစ်ယောက်ရပြီး သားလေး ၄ လရမှပင် စိတ်တိုင်းကျအိမ်ကို ရတော့၏။ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ် မကောင်း၍၊ ရပ်ကွက်မသန့်၍၊ အိမ်ကမကောင်း၍ စသည်ဖြင့် မောင်က စိတ်တိုင်းမကျ ခဲ့သလို ရေရှား၍၊ အိမ်သာကို နှစ်ခန်းတွဲသုံးရ၍၊ အိမ်ရှေ့မှာ ရေချိုးရမည် ဖြစ်၍ စသည်ဖြင့် ကျွန်မက ကြေးများခဲ့သည်။

အိမ်ရှင်တွေကလည်း လူတိုင်းကို အိမ်ငှား မတင်ချင်ကြ။ လူများ သလား၊ ဘယ်နှယောက်လဲ၊ ကလေးပါသလား စသည်ဖြင့်ပြန်လည် စစ်ဆေး သေး၏။ အိမ်လခ မှန်မှန်မရမှာ စိုး၍ထင့်၊ ယောက်ျားက ဘာလုပ်သလဲ ဟု လည်း မေးတတ်သေးသည်။ ယခုမှစိတ်တိုင်းကျ ဒီအိမ်ကလေးကို တွေ့ခဲ့ သည်။ အိမ်ခြေစိပ်သော်လည်း ကျွန်မတို့အိမ်က သီးသန့်အိမ်လုံးဖြစ်၏။ အိမ်ရှင်က တစ်လမ်းတည်းမှာ အိမ်တစ်လုံး သတ်သတ်နေသည်။ သူတို့က အေးဆေးပုံရ၏။ ကျွန်မတို့ကလည်း သားအမိသုံးယောက်၊ အိမ်ဖော် အဒေါ် ကြီးနှင့်မှ လေးယောက်မို့ လူများလှသည်ဟု မဆိုသာ။

‘ညီမရေ၊ ဒီက ညီမ ရှိသလား’

အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြား၍ ထွက်ကြည့်မိရာ အလှူအိမ်တွင် ‘ယောက္ခမနဲ့ မ တည့်လို့လား’ဟု တိတိကျကျ မေးခဲ့သော အဒေါ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ အဒေါ်ကြီးဆိုသော်လည်း ပြုပြင်ပြင် နုနုပျိုပျိုပင် ဖြစ်၏။ သူက ပြုံး၍ အိမ်ပေါ်တက်လာရင်း

"ဘလောက်စ်အင်္ကျီ ပုံဆန်းလေးများရှိရင် ခဏလောက်ကွယ်၊ အိမ်က

သမီးက ချုပ်ချင်လို့တဲ့လေ'

"ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်ဒေါ်ဒေါ်၊ လာလေ ထိုင်ပါဦး"

ကျွန်မ ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် ခေါ်လိုက်သော်လည်း သူက တကယ်ပင် တက်လာပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်ပင် မထိုင်၊ ကျွန်မဝင်ခဲ့ရာ အိပ်ခန်းထဲအထိ လိုက်လာတော့သည်။ ကျွန်မက မြန်မြန် ကိစ္စပြီးစေရန် သေတ္တာထဲမှ အင်္ကျီ ၃ - ၄ ထည် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ သူက အင်္ကျီများကို ရွေးဟန်ပြုရင်း အိပ်ခန်းကို မျက်စိဝှေ့၍ အကဲခတ်၏။ ကျွန်မတို့မှာ အိမ်ထောင်သစ် ထူထောင်စမို့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ မရှိသေးပေ။ ခုတင်အပ်ထားသည်ပင် မရွေးရသေးသည်မို့ ကြမ်းပေါ်မှာ ခင်း၍ အိပ်ကြရသည်။ သူ့အကြည့်ကြောင့် ကျွန်မပင် မိန်းမပီပီ ရှက်သွားမိ၏။ ဘာမျှတော့ မပြောမိပေ။ သူနှစ်သက်ရာ အင်္ကျီတစ်ထည်ရွေးပြီး အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာကာ ထိုင်လိုက်သေးသည်။ ပြန်မည့်ပုံမပေါ်သေးသဖြင့် ကျွန်မက အိမ်ရှင်ပီပီ စကားရှာ ပြောရပြန်သည်။

"ဒေါ်ဒေါ်တို့အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ"

"ဒီ ခေါင်းရင်းအိမ်လေကွယ်'

သည်တော့မှပင် မနက်မိုးလင်းလျှင် ကလေးတွေကို အော်ငေါက် ဆူပူနေသည်မှာ သူပင်ဖြစ်မည်ဟု တွေးလိုက်မိ၏။

"ကလေးက ဘယ်နှလ ရှိပြီလဲ"

ကလေးကို မြှုရင်း သူမက မေးသည်။

"လေးလပါ"

"အင်း ထွားသားပဲ၊ သူ့အဖေက ဘာလုပ်လဲ"

လာချေပြီ၊ သူ့လမ်းစဉ်ဖြင့် သူ ချီတက်လာချေပြီ။

"စာပုံနှိပ်တိုက်မှာ လုပ်ပါတယ်"

"သြော်၊ စက်သမားလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ စာပြင်ပါ"

"ဘာရယ်၊ စာစီသမားလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ စာပြင်ပါ"

"စာပြင်" ဆိုသည်ကို သူ ကောင်းကောင်း သိပုံမပေါ်ပါ။

ကျွန်မတို့အိမ် အခြေအနေကို ကြည့်၍လည်း အထင်သေးနေပုံရ၏။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့အိမ်တွင် မောင့်အရည်အချင်းကို သိနိုင်သောမောင့် စာအုပ်စင်ကြီးက ထီးထီးမားမား ရှိနေသော်လည်း သူက စိတ်ဝင်စားပုံ မရပါ။ မောင်သည် မိဘပိုင် ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေအလုပ်ကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသည် ဟုလည်း ကျွန်မက မပြောမိ။

"ဒီလုပ်ငန်းဟာ မိဘပိုင်ပဲ၊ ကိုယ်တို့နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ကိုယ်က သာမန် အလုပ်သမားပဲ၊ ဒါကို အေး နားလည်ထားရမယ်"

မောင်က သည်သို့ပင် မကြာခဏ ပြောခဲ့သည်။ ပြီး ကြွားဝါသည့်ကိုလည်း မောင်က မုန်းသည်။ မိန်းမပေမယ့် မိန်းမနဲ့ မတူစေရဟု မောင်က သင်သည်။ ကျွန်မက မောင့်မယားတည်း။

"လူငှားက လခ ဘယ်လောက်ပေးရလဲ"

ကျွန်မက မောင့်လခကို တိုက်ရိုက် မေးလာလိမ့်မည်ဟု ထင်သော်လည်း၊ မြားဦးက တည့်တည့်မလာ၊ တစ်ဘက်မှ ကွေ့လာသည်။

"လေးဆယ်ပါ"

"အင်း၊ ပေးရတာပေါ့လေ၊ ကိုယ်ခွဲမရှိတော့လဲ ထားရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ အဲ ညီမ နာမည်က ဘယ်သူ"

"အေးအေးပါ"

"အေးအေး ယောက်ျားက ဝင်ငွေတော့ အကောင်းသားမို့လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မဆိုးလှပါဘူး"

"သူက စာရေးဆရာလား"

စောစောက စကားကို ဘဝင်ကျပုံမပေါ်၊ သူသိလိုသည်ကို ထပ်မေး ပြန်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ စာလဲ နည်းနည်းပါးပါး ရေးပါတယ်"

သူသည် ဆက်မေးရမည်ကို မကောင်းတော့မှန်း သိလာပုံရ၏။ ကလေးကို သာ မြူနေသည်။ ခဏကြာလျှင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စလာဦးမည်ကို သိ နေသည်။ စိတ်လည်းပျက်၊ ရယ်လည်း ရယ်ချင်နေမိ၏။ ထိုအခိုက် မီးဖို ဆောင်မှ ဒေါ်ငယ်က 'အေးအေးရေ၊ ငါးက ဒီအတိုင်းချက်မှာလား၊ ကြော်ပြီး မှ ချက်မှာလား' ဟု လှမ်းမေးသဖြင့် 'ခဏနော်'ဟု ဆိုကာ မီးဖိုထဲ ဝင်လာခဲ့ သည်။ ကျွန်မ တော်တော်နှင့် ပြန်ထွက်မသွားဘဲနေမှ "ပြန်ဦးမယ်ဟေ့" ဟု ဆိုကာ သူပြန်သွား၏။ မီးဖိုထဲ ဝင်လိုက်မလာသည်မှာ တော်သေးရဲ့ဟု သက်ပြင်းချမိသည်။

'မျောက်လက်နဲ့ သော့ခလောက်လေး ဝယ်ခဲ့ပါဦး မောင်ရေ'

'ဘာလုပ်ဖို့လဲ အေးရဲ့'

"အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်တံခါး ခတ်ဖို့လေ"

"အေးက ရန်ကုန်မြို့လယ်က တိုက်ခန်းလို သော့အမြဲ ခတ်ထားမလို့လား၊ ဒီလိုနေရာမှာ ဒီလိုသီးသန့်ကြီး လုပ်နေလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ အေးရဲ့၊ အားလုံးက ဒီလိုပဲ တံခါးဖွင့်ပြီး နေကြတာပဲ၊ ဒါရပ်ကွက်လေ၊ အလိုက်အထိုက် နေရမယ်"

ကျွန်မက ဒေါ်စပ်စုကြီးအကြောင်း ပြောပြလျှင်လည်း မောင်ကဒီလိုပဲ အလိုက်အထိုက် နေရမယ်ဟု ပြောဦးမှာမို့ နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောမိတော့ပါ။ တတ်နိုင်သမျှသာ ခပ်အေးအေးနှင့် စကား နည်းနည်း နေခဲ့မိသည်။ အိမ်နီးနားချင်း မှန်သမျှ ပြုံးတန်ပြုံး၊ ပြောတန်ပြော၍ မောင်ပြောသလို အလိုက်အထိုက် နေလိုက်၏။ သို့သော် အလိုက်အထိုက် နေရသည်မှာ လည်း မလွယ်ပါ။

"အေးအေးရေ ဈေးကိုလား"

"ဟုတ်ကဲ့ မမနု"

ဈေးခြင်းတောင်း ဆွဲထွက်ခဲ့ပြီး နှစ်အိမ်ကျော် အရောက်တွင် ဒေါ်နုနုက နှုတ်ဆက်၏။ ဒေါ်နုနု ဆိုသော်လည်း ရုပ်က သူ့လောက်မနုဟု တစ်ဘက်မှ ဒေါ်စပ်စုက ပြောပြ၍ နာမည်သိထားရသည်။ ဒေါ်စပ်စုမှာ ကျွန်မက ပေးသောနာမည်ဖြစ်၍ သူ့အမည်က မယဉ်မြင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ မမမြင့်ဟု ပြော၍ ယခုတော့ ကျွန်မကလည်း မမမြင့်ဟု နှုတ်ကျိုးနေရပေပြီ။

"ဈေးမသွားနိုင်လို့ အေးရယ်၊ နုနုဖို့ ကြက်တစ်ခြမ်းလောက်ဝယ်ခဲ့စမ်းပါ"

ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အိမ်ဘက် ပြန်လှည့်ရပြန်သည်။ ကျွန်မ ဈေးသွားလျှင် ပိုက်ဆံကို ဝယ်လောက်ရုံသာ ကန့်သတ်၍ ထည့်သွားလေ့ရှိသဖြင့် အပိုမပါပေ။ ပိုက်ဆံ ပေးလိုက်မည့်ပုံလည်း မပေါ်၊ တောင်းရမှာလည်း မကောင်းတတ်၍ ပိုက်ဆံပြန်ယူရပြန်သည်။

ကျွန်မက မမနု ခေါ်သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ နုနုဟုသာ ပြောသော ဒေါ်နုနုသည် ကြက်တစ်ခြမ်းကိုသာ စောင့်ယူ၍ ပိုက်ဆံပေးရန်ကိုမူ သတိရပုံမရ။ နောက်နေ့များတွင်လည်း မပေး။ ထပ်ပင်မှာလိုက်သေးသည်။ နောင်ကြာမှ "ဪ၊ မေ့လို့၊ 'အေးကို ဈေးဖိုးပေးရဦးမယ်'ဟု ဆိုကာ ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေး၏။ သူမှာသည်မှာ ငါးကျပ်ဖိုး မကတော့သော်လည်း ဘာမျှ

မပြောမိ။ သူကလည်း ဘယ်ရွှေဘယ်မျှ ကျသည်လဲဟု မမေးချေ။
နောက်ထပ် ဈေးမှာသည့်အခါတွင်မူ "မရခဲ့ဘူး နုနုရေ၊ "ဟော့တော့၊ မေ့
လာခဲ့ပြီ' စသည်ဖြင့် 'ကျွန်မက ပြောင်လိမ်တော့သည်။ ယခုတော့ ကျွန်မ
သည် အမူအရာပင် ကောင်းကောင်း လုပ်တတ်ပေပြီ။

"အေးရေ ဘာဟင်းတွေများ ချက်နေလဲ"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ' နောက်ဖေးထိ ဝင်လာသော မမြသန်းကို တွေ့ရသည်။
သူက ကျွန်မနှင့် ရွယ်တူဖြစ်၍ သည်နားတစ်ဝိုက်တွင်တော့ သူငယ်ချင်းလို
ပေါင်းနေရသည်။ ဆန်သွားထုတ်လည်း အတူတူ၊ နို့မှုန့်သွားထုတ်လည်း
အတူတူ အဖော်ပြုနေရသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မနှင့်ရွယ်တူ ဆိုသော်လည်း သူ
မှာက ကလေးငါးယောက်အမေ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူလာလျှင် သူ
နောက်က ကလေးတွေ တစ်ပြုံတစ်မကြီး ပါလာတတ်သည်။ ဆော့သူက
ဆော့၊ ကျွန်မသားလေးကို ချီသူကချီ၊ စာအုပ်တွေ ဖွဲ့သူကဖွဲ့ဖြင့် သူတို့လာ
လျှင်တစ်မျိုး စိတ်ညစ်ရပြန်သည်။

"ဘာမှ မချက်ပါဘူး၊ ဒေါ်ငယ် လုပ်နေတာပါ၊ လာလာအိမ်ရှေ့သွားမယ်"

ကျွန်မက သူကလေးတွေပါ ပါအောင် သိမ်းကျုံးခေါ်ရင်း အိမ်ရှေ့သို့ မြန်
မြန်ထွက်ခဲ့မိ၏။

"ခရစ်စ တစ်စ သူများလာပြလို့၊ အေးကို လာစပ်ရတာလေ၊ တစ်ကိုက်စ
ဆိုတော့ အကုန်လဲ မယူချင်ပါဘူး၊ ရောင်းတဲ့သူကလဲ တစ်ကိုက်လုံးယူမှတဲ့၊
အေးနဲ့ကိုယ်နဲ့ လက်ပြတ်တစ်ထည်စီ စပ်ချုပ်ရအောင်"

သူက ခရစ်လှိုင်းကြီး အစိမ်းရင့်လေးကို ထုတ်ပြ၏။

"ဈေးက သုံးဆယ့်ခုနစ်ကျပ်တဲ့၊ လဟာပြင်မှာ လေးဆယ်မဟုတ်လား"

‘ဘယ်လောက်များ ကွာလို့လဲ မမြဲသန်းရယ်၊ ပြီး အေးနဲ့ဒီအရောင်နဲ့လဲ မလိုက်ပါဘူး၊ လက်ပြတ်လဲ အေး မဝတ်တတ်ပါဘူး၊ လက်ရှည်ဆိုရင်လဲ မဝယ်နိုင်သေးပါဘူးကွယ်”

"အို ကိုယ်တို့တော့ လိုက်လိုက် မလိုက်လိုက် ဝယ်လိုက်တာပဲ၊ ကျွတ်ကျတာမှတ်လို့၊ ပြီး ကိုယ်က အင်္ကျီဆို ရောင်စုံမှ၊ အရောင်စုံရှိထားမှ စိတ်ထဲက ကျေနပ်တာ"

သူ ဝါသနာအတိုင်း ခပ်ကြွားကြွားပြောရင်း အဖြူတစ်ထည်တည်းနှင့် ကြဲနေသော ကျွန်မကိုလည်း ချိတ်လိုက်သေး၏။ သူ့ယောက်ျားက လခ ၁၈၅ ကျပ်ခန့် ရသည်ဆိုပေမင့် ၊ သူ့မှာ တက်ထရွန်လုံချည် ရောင်စုံ၊ ခရစ်လှိုင်းကြီး ရောင်စုံ၊ ဝတ်နိုင်၏။ ကျွန်မတို့မှာ မောင့်ကို လခအဖြစ် ထောက်ပံ့သော၊ ၂၅၀ ခန့်ကို အိမ်လခ၊ မီးခ၊ သတင်းစာခ၊ မောင့်စာအုပ်ဖိုး၊ အိမ်စားစရိတ် စသည်တို့ဖြင့် အံဝင်ခွင်ကျ တစ်ပြားမျှ မပိုပေ။ ကျွန်မ မတောက်တခေါက် ရေးသော စာမူခလေးများဖြင့် ဒေါ်ငယ် လခပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပိုလျှင် အဝတ်အစားဝယ်သည်။ ကျွန်မလည်း အဖော်ရအောင် တစ်ယောက်တည်း ကလေးတစ်ဘက်နှင့်မို့ အိမ်အလုပ်လည်း မနိုင်မနင်း မဖြစ်ရအောင် မောင်က အိမ်ဖော် ငှားပေးသော်လည်း ထိုအတွက် စရိတ်ကိုမူ ကျွန်မက ပြန်ဖြည့်ပေးရ၏။

"အေးတို့များ ကလေး တစ်ယောက်တည်းရှိသေး၊ မဝတ်နိုင်မစားနိုင် ရှိလိုက်တာ၊ ကိုယ်တို့များ ခုမှ ကလေးတွေများလာလို့ အလျင်လင်မယား နှစ်ယောက်တည်းတုန်းကဆို အသစ်အဆန်း ပေါ်ပြီဟေ့ ဆိုရင် ခါးပေါ်တင်ရမှ၊ ခုတောင် လခထုတ်ရင် ဖော့ခရစ်ဝယ်ဝတ်မလို့"

"အဝတ်သာ မဝတ်နိုင်ရှိရမယ်၊ မစားနိုင်တော့ မရှိပါဘူး မမြဲသန်းရယ်၊ မောင်က အဝတ်ထက် အစားကို ပိုမက်တယ်၊ ကောင်းကောင်းစားမှ

ကျန်းမာမှာတဲ့၊ စာအုပ်ဖိုးဆိုလဲ မနုမ္မာဘူး။"

ကျွန်မက ပိန်လို့ သေးကွေးလှသော သူ့ကလေးများကို ကြည့်ရင်း ပြန်ပြောမိသည်။ ပြောမည့်သာ ပြောရသည်။ ကျွန်မတို့အယူအဆက သူတို့ ဝါဒနှင့် ကိုက်ချင်မှ ကိုက်ပေမည်။ ယုံကြည်ချက်ချင်း ကလည်း တူသည် မဟုတ်။ ဝါသနာချင်းကလည်း ဘာမျှမဆိုင်။ အသိချင်းကလည်း တစ်မျိုးစီ။

သည်ဝန်းကျင်ကြားတွင် အားလုံးနှင့်တည့်အောင် နေရသည့် ကျွန်မ အခက်အခဲ၊ ဒါတွေအားလုံး မောင့်ကို ပြောပြလျှင်လည်း

"လူတွေနဲ့နေရင် ... ဒီလိုပဲပေါ့၊ ဒါ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး အေးရဲ့၊ ပြဿနာ တွေဟာ အသေးအဖွဲပဲ၊ မောင့်မှာ သည့်ထက် ဦးနှောက် အသုံးပြုစရာ အလုပ်တွေ အများကြီးရှိတယ်" ဟု ပြဿနာတွေကို သူ့ဆီ သယ်မလာစေ ချင်ဟန် တားမြစ်တတ်၏။

"မောင်ပြောတာ ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါတွေဟာ အသေးအဖွဲတွေပဲ"ဟု ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးရသည်။ ကြာတော့လည်း သည်လူတွေကြားထဲမှာ ကိုယ်ပါ သေးသိမ် မြုပ်ကွယ်သွားမှာ စိုးမိသည်။ လူဆိုသည်မှာ ခက်သည်။ ပြီးတော့ မိန်းမမို့ ပိုဆိုးသည်။ သူများက အတင်းပြောလျှင် ကိုယ်ကပါ ဝင် ပြောချင်သည်။ သူကပြိုင်လျှင် ကိုယ်ကပါ ပြန်ပြိုင်မိတတ်၏။ ထို့ကြောင့် လည်း "မိန်းမပေမယ့် မိန်းမနဲ့မတူစေရ" ဟု ဆုံးမရသည်။ သို့ ဆုံးမနေ သည့်ကြားကပင် အလွန်ညံ့ဖျင်းသည့် အပြုအမူတစ်ခုကို ကျွန်မ ပြုမိသည်။ ကျွန်မ အလွန်ရှက်ရွံ့ခဲ့သော ရန်ဖြစ်ခြင်းတည်း။

ခြေရင်းအိမ်မှ မတင်လှိုင်းကိုတော့ ခပ်အေးအေး နေတတ်သဖြင့် ကျွန်မက ခင်သည်။ သူမသည် ဟိုအိမ်သည်အိမ် ကူးတာသန်းတာမတွေ့ရ၊ အော် ကျယ် ဟစ်ကျယ် စကားပြောတာလည်း တစ်ခါမျှမကြားမိ၊ ကျွန်မလိုပင် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ခပ်အေးအေးနေသူဖြစ်၏။

သူက ကျွန်မတို့အိမ် မလာတတ်သော်လည်း ကျွန်မက သူ့အိမ်သို့ ကူးသွားခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အိမ်တွင် အပ်ချုပ်စက်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ချုပ်လိုသမျှ အင်္ကျီစလေးများကို ကိုက်ညှပ်ပြီး အပ်ချည်လုံးပါ ယူ၍ သူ့အိမ်တွင် သွားချုပ်ရသည်။ သူကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံပါသည်။ ဒေါ်စပ်စု အိမ်တွင် စက်ရှိသော်လည်း သူ့အိမ်သို့မှ မသွားဝံ့။

မတင်လှိုင်ကို အေးသည်ဟု ယူဆခဲ့သော ကျွန်မသည် နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံရမှ စကား အတော်ပြောသော မိန်းမဖြစ်ကြောင်း အံ့ဩစွာ သိရတော့သည်။ သူ ဘယ်အိမ်မှ မကူးမသန်းသော်လည်း အိမ်အသီးသီးမှ အတွင်းရေးပေါင်းစုံကို သူသိနေ၏။ သူမမှာ အရပ်ထဲမှ ပုဆိုးလေးအစ၊ ကလေးအင်္ကျီလေးအစ အပ်ချုပ်လက်ခံတတ်သဖြင့် ထိုသူတို့ထံမှ သတင်းစုံ စုဆောင်းရမိဟန် တူသည်။ သူကလည်း ပြန်၍ မေးတတ် ပြောတတ်ပုံ ရ၏။

"ဟို၊ မလှိုင်တို့ ခြေရင်းအိမ်က မိန်းမချောချောဟာလေ"

ကျွန်မက စက်ချုပ်ရင်း၊ သူက ကလေးပုခက်လွှဲရင်း စစကား ပြောမိကြသည်။

‘မမနုလား’

"မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက တစ်အိမ်ကျော်ဟာပဲ၊ ဒီအိမ်နဲ့ကပ်လျက် ခြေရင်းအိမ်က ပိန်သေးသေးလေးကို ပြောတာ"

ကျွန်မက ခြေရင်းအိမ်ကို လှမ်းကြည့်မိရာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုအမျိုးသမီးကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်လိုက်ရ၍ မလုံမလဲဖြစ်သွားမိသည်။

"သူ့ယောက်ျားက အိမ်မှာ မရှိဘူး"

မလှိုင်က ဆက်ပြော၏။

"နယ်မှာ အလုပ်လုပ်လို့လား"

ကျွန်မက တစ်ဘက်မှ ကြားသွားမည်စိုး၍ တိုးတိုးပြန်မေးရသည်။ မတင်လှိုင်ကလည်း စကားကို ခပ်အေးအေး ပြောတတ်သဖြင့် သူ့အသံက သိပ်မကျယ်ပေ။ သို့သော် သူကလည်း ပျော့ပျော့နှင့်နံ့သော ကြောင်ချေးတည်း။

"ဘယ်ကလာ နယ်မှာ အလုပ်လုပ်ရမှာလဲ၊ မယားငယ် ယူထားတယ်လေ၊ မယားငယ်အိမ်မှာပဲ အမြဲနေတာ၊ သူ့ဆီ တစ်ခါတစ်ခါမှလာတာ၊ လာရင်လဲ ခဏလေး၊ ပိုက်ဆံတောင် မှန်မှန် ပေးတာမဟုတ်ဘူး"

"အို၊ ဟုတ်လား၊ သူ့ကြည့်ရတာ ချစ်စရာလေးပါ၊ သူ့ယောက်ျားကလဲ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုလုပ်ရပါလိမ့်"

ကျွန်မက တစ်ကယ်ပင် မိန်းမချင်း စာနာ၍ စိတ်မကောင်းစွာ ပြောမိသည်။

"ဪ၊ အေးအေးကလဲ လှတာ လှတာ တခြား၊ သူ့မှာ အရိုးချည်းရှိတာ၊ ဟိုမိန်းမက ခပ်တောင့်တောင့်ရယ်"

သူပြောလိုက်ပုံကြောင့် ကျွန်မမှာ ရယ်ရမလို၊ လန့်ရမလိုဖြစ်သွားကာ မောင်ပြောဖူးသော စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း သွားသတိရမိ၍ တကယ်များလားဟု စိတ်ပူသွားမိသည်။

"အေး၊ ခုတလော သိပ်ပိန်တာပဲ၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဦး ပိန်ချည့်ချည့်လေးနဲ့ မလှတော့ရင် မောင်က ပစ်သွားမှာ"

ထိုစဉ်ကတော့ မောင် နောက်ပြောသည်ဟု ဂရုမထားမိ။ ယခုမှ 'အင်း၊ နောက်ကို ရုပ်မကျသွားအောင် ဂရုစိုက်မှ'ဟု တွေးလိုက်မိသေး၏။

"အေးရဲ့ မမနုကြီးကတော့လေ၊ သူ့ယောက်ျားကို အေးမြင်ဖူးလား"

"ဟင့်အင်း၊ မမြင်ဖူးဘူး"

"ဟို သူ့သားလောက် အရွယ်ငယ်ငယ်လေးဟာပေါ့ အေးရဲ့ ဒါကြောင့် သူကလဲ သူ့ကိုယ်သူ နဲ့အောင် အမြဲပြင်ဆင်နေရတာ"

"ဪ၊ အေးက သူတူလား သားလား အောက်မေ့တာ"

ကျွန်မ အင်္ကျီချုပ်ပြီး၍ ပြန်လာခဲ့လို့သာ၊ ဆက်နေလျှင်မည်မျှ သတင်းစုံစုံကြားရဦးမည် မသိချေ။

နောက် ၂ ရက်ခန့်အကြာတွင် မမြသန်းနှင့် ကျွန်မ အိမ်ရှေ့တွင် ထိုင်နေကြရင်း ကျွန်မက အိမ်ရှေ့ကြီးမှာ ရှက်စရာဟု အတင်းငြင်းသော်လည်း မမြသန်းက ကျွန်မခေါင်းကို အတင်းဆွဲ၍ သန်းရှာပေးနေစဉ် ဒေါ်နုနုတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တက်လာ၏။ သူ့မျက်နှာထားက ခပ်တင်းတင်းမို့ ကျွန်မ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားမိသည်။

‘ထိုင်လေ မမနု’

"မထိုင်ပါဘူး ပြောစရာရှိလို့"

ကျွန်မက အံ့အားသင့်နေစဉ် သူကပင် ဆက်ပြော၏။ လက်တစ်ဘက်ကိုလည်း ခါးတွင် ထောက်ထား လိုက်သေးသည်။ လက်ညှိုးတင်တင်တင် မထိုးရုံတစ်မည်။

"ဒီမှာ၊ အေးအေးက ပြောတယ်ဆို၊ နုနုကို တူလောက် သားလောက် အရွယ် လင်လုပ်နေတဲ့ မိန်းမလို့"

ရုတ်တရက် ကျွန်မ ဘာပြန်ပြောရမည် မသိ။

"မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရပ်ကွက်ထဲ ပြောင်းလာပြီး ဒီလိုစွာလို့တော့ဘယ် ရမလဲ၊ နုနုတို့က ဒီမှာ ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့မြေနဲ့ အခြေတကျနေကြတာ၊ မလိုတမာ

သားပုပ်လေလွင့် မပြောပါနဲ့၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တာ ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေး နေပေါ့အေ့၊ နုနုတို့အကြောင်း မသိသေးလို့ထင်တယ် ဟင်းဟင်း"

"နေပါဦး မမ၊ အဲ နုနုရဲ့ အေးက နုနုတို့အကြောင်း ဘာမှသိတာမဟုတ်ပါ ဘူး၊ မလှိုင်က ပြောပြရင်း စကားစပ်မိလို့ တူလား သားလား ထင်မိတယ်လို့ ပြောမိတာ၊ အေးထင်တာကို အမှန်အတိုင်း ပြောတာ ဘာဖြစ်သလဲ"

ပထမက အေးအေးဆေးဆေး ပြောမည် စိတ်ကူးသော်လည်း ပြောရင်း ဒေါသဖြစ်လာသဖြင့် ရန်တွေ့သလိုပင် အော်ပြောမိသည်။ မမြသန်းက လည်း မခံချင်ဟန်ဖြင့် ဝင်ပြော၏။

"အို ပြောပြောတယ်ပေါ့၊ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ဟုတ်တာပြောတဲ့ဥစ္စာ"

သည်နောက်တွင် ရန်ပွဲသည်ဒေါ်နုနုနှင့် မမြသန်းတို့၏ ရန်ပွဲ ဖြစ်သွား တော့သည်။ ဘယ်တုန်းက မျက်မှန်းကျိုးနေသည် မသိ။ ငယ်ကျိုးငယ်နာ တွေဖော်၍ အော်ကြ ဟစ်ကြတော့သည်။ တစ်ဘက်အိမ်မှ မလှိုင်သည် မျက်စိအပြူးသားနှင့် ကြည့်နေ၏။ ဒေါ်စပ်စုက လာရောက်ဖျန်ဖြေသည်။ သူ့ယောက်ျား မယားငယ် ယူသည်ဆိုသော အမျိုးသမီးက မျက်ထောင့်နီနီ ဖြင့် အိမ်ရှေ့မှ လာရပ်ကြည့်နေသည် ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။ နောက်မှ သိရသည်မှာ ထိုအမျိုးသမီးက ကျွန်မနှင့် မလှိုင် ပြောသမျှတို့ကို နားပါးပါး နှင့် ချောင်းနားထောင်ပြီး တစ်ဘက်မှ ဒေါ်နုနုကို တို့လွှတ်လိုက်ခြင်းတည်း။

"ရှက်တယ် သိပ်ရှက်တယ်၊ မနေချင်ဘူး၊ ဒီရပ်ကွက်မှာ မနေချင်တော့ ဘူး၊ လူညံ့တွေကြားထဲ နေရတာ ကိုယ်ပါ လူညံ့ဖြစ်ရတယ်၊ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ရန်ဖြစ်ဖူးတာမဟုတ်၊ ခုတော့ ရှက်စရာ"

ထိုနေ့မှစ၍ မောင်ပြန်လာတိုင်း ကျွန်မ၏ တတွတ်တွတ် ညည်းညူသံပင်

ဖြစ်သည်။ မောင် နောက်နေ့မနက် အလုပ်မသွားမီအထိ ကျွန်မသည် အိမ် ပြောင်းရန် အိမ်ရှာဖွေ အကြောင်းကိုလည်း အမြဲ နားပူနေမိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မောင်က စိတ်မရှည်၍ ပြန်အော်လျှင် လင်မယား ကတောက်ကဆ ဖြစ်ရ သေးသည်။ ယခုတလော မောင်သည် ညနေနောက်ကျမှ ပြန်လာတတ် တော့၍ မနက်အစောကြီး ပြန်ထွက်သွားလေ့ရှိ၏။ ကျွန်မ နားပူနားဆာလုပ်၍ဟု သိသော်လည်းကျွန်မက မလျှော့။

အိမ်ထပ်ရှာရန် မောင့်ကို နားပူမြဲ ပူနေ၏။ ဒီအိမ်က အိမ်လခ ဈေးကြီးသည်။ နွေဆိုလျှင် မီးကြောက်ရသည် စသည်ဖြင့်လည်း အမျိုးမျိုး အကြောင်းပြ၏။ ကြာတော့ မယားစကားပါ၍ပဲလား၊ နားပူမခံနိုင်၍ပဲလား မသိ။ အိမ်ပြောင်းမည်ဟု မောင်က ပြောလာတော့သည်။

ယခု ပြောင်းရသည့်အိမ်က မြို့လယ်ကောင် "မဟုတ်သော်လည်း မြို့နှင့်နီး သောနေရာ၊ အိမ်ကလည်း တိုက်ခံအိမ် သီးသန့်ခန်းဖြစ်၏။ ကိုယ့်အိမ်တံခါး ကိုယ်ပိတ်၍ သီးခြားနေနိုင်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ပြောင်းရ၍ ကျွန်မ ပျော် လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

ယခု အိမ်တွင် မောင်အလုပ်သွားလျှင် အိမ်တံခါးပိတ်၍ ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း နေလိုက်၏။ ဒေါ်ငယ်ကလည်း မြောင်းမြရှိ သူ့ သမီးထံတွင် သွားလည်နေသည်။ သားကတော့ အိမ်လည် မထွက်ရသဖြင့် ပျင်းနေဟန်တူသည်။ ကျွန်မနားသာ အမြဲကပ်နေ၏။ ယခင်အိမ်တွင်တော့ အိမ်နီးချင်းများက (အထူးသဖြင့် ဒေါ်စပ်စု)က ကူညီထိန်းပေး၍ သား၏ တာဝန်မှာ ကျွန်မမှာ မရှိလှ။ ယခုတော့ ကျွန်မမှာ စာရေးဖို့ဝေးစွ၊ အိမ် အလုပ်ပင် ကောင်းကောင်း မလုပ်ရတော့ချေ။

နေ့စဉ် မောင်အလုပ်မသွားမီ ဈေးသို့ ပြေးထားနှင့်ရသည်။ ယခု

အိမ်နီးချင်းတွေကဖြင့် ကလေး အပ်ထားလို့လည်း စိတ်ချရမည့်ပုံ မပေါ်
ချေ။ ကျွန်မတို့ကိုလည်း လုံးဝ စိတ်ဝင်စားပုံ မရှိချေ။ ဒီတစ်ခါတော့ ခပ်
တည်တည်နေမည်ဟု ကျွန်မက ကြိုးဝါးထားသော်လည်း သူတို့က ကျွန်မ
ထက် ဆယ်ဆတင်းနှင့်သည်။ အိမ်ပြောင်းခါစ သယ်ကြ ချကြစဉ်ကပင်
မည်သူမျှ ပြု၍ပင်မကြည့်။ အနေကြာလာသည့်တိုင် မည်သူနှင့်မျှ နှုတ်မ
ဆက်မိဖူးချေ။ လမ်းတွေလျှင်လည်း ခပ်တည်တည်း မသိသလိုသာပင်။

တစ်နေ့ နေ့လယ်ဘက်မှာ ကျွန်မမှာ ရုတ်တရက် ကိုယ်ပူ၍ နေမကောင်း
ဖြစ်လာမိသည်။ တစ်ယောက်တည်း ကလေးကလည်း တစ်ဘက်နှင့်မို့ မော
င့်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်မှဟု တယ်လီဖုန်းရှိရာ စဉ်းစားသော်လည်း အများသုံး
ပုန်းက အနီးအနားတွင် မရှိချေ။ တစ်ဘက်ခန်းမှာတော့ တယ်လီဖုန်း ရှိ
ဟန်တူသည်။

ကျွန်မ တစ်ဘက်ခန်းကို လူခေါ်ဘဲလဲလေး နှိပ်လိုက်စဉ် အထဲမှ
ချောင်းကြည့်ပြီး တံခါးတော့ ဖွင့်ပေးပါသည်။

"ကျွန်မ နေမကောင်းလို့ အလုပ်တိုက်ကို ဖုန်းဆက်ချင်လို့ ဖုန်းခဏသုံးပါ
ရစေ"

အရေးကြီးလို့ ဆက်ရသည့်အကြောင်း ကျွန်မက တောင်းတောင်းပန်ပန်
ပြောလိုက်သော်လည်း အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီးက ရုတ်တရက် စကားမပြန်ဘဲ
အကြောင်သား ပြန်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ရှက်သလို
ဖြစ်သွားမိသည်။ အတန်ကြာမှ 'ဆက်လေ' ဟု စိတ်မပျံ့တပါ ဖြေသည်။
ရောက်မိလက်စမို့ ဖုန်းကိုမြန်မြန်ပြောပြီး လိုရမည်ရယူလာသော မတ်စေ
တစ်စေ့ကိုလည်း ထားခဲ့ရကောင်းနိုးနိုး ဖြစ်မိသေးသည်။ နောက်ဆုံး
'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' ဟူသော စကားတစ်ခွန်းကိုသာ ခပ်ယိုယိုပြော၍ ပြန်
ထွက်လာသည်။ နောက်ဘက်မှ တံခါးကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဆွဲပိတ်လိုက်သံ

ကို စိတ်မချမ်းသာစွာ ကြားလိုက်ရသေး၏။

သည်နေရာရောက်မှ ကျွန်မ အလွန် ငြီးငွေ့လာမိသည်။ မမြဲသန်းကိုလည်း အောက်မေ့သလိုလို ရှိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေမကောင်းဘူး ဆိုလျှင် ပျာပျာသလဲ လာပြုစုဖော်ရ၏။ ဒေါ်စပ်စုကြီးသည်ပင် ဆန်ပြုတ် တစ်ခွက် တော့ လာတိုက်တတ်သေးသည်။ ယခုတော့ ကျွန်မမှာ အဖော်မဲ့နေရချေ ပြီ။

ကလေးတစ်ဘက်နှင့် အပြင်လည်း မထွက်တတ်သော ကျွန်မအဖို့ အခြား သွားစရာ လမ်းမရှိ၊ အလှူအတန်း သာရေးနာရေးလည်း မည်သူမျှ လာမ ဖိတ်ချေ။ တလောက အပေါ်ထပ်တွင် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုခု လုပ်ဟန်တူ၏။ ကား ကြီးကားငယ်တွေ လာလိုက်ကြသည်မှာ ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့ပင် ပြည့်ကျပ် သွား၏။ စားကြ၊ သောက်ကြ၊ ပျော်ကြသည်မှာလည်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင် တိုင်ပင်။ မည်သည့် အထိမ်းအမှတ်ပွဲကို မည်သူတွေက ကျင်းပသည်ကိုပင် ကျွန်မတို့ မသိချေ။

တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့ မောင် အလုပ်မသွား၍ ကျွန်မတို့ သားအမိသုံး ယောက် အေးအေးလူလူ ထိုင်နေကြစဉ် လူခေါ်ဘဲလ်ကို တအားနှိပ်လိုက်သံ ကြားရ၏။ တံခါးဖွင့်လိုက်လျှင် တောမှ ကျွန်မ၏ ဒေါ်ကြီးတော်သူ ဒေါ်ငြိမ်း က သူ့ထုံးစံအတိုင်း စကားကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဆိုလျက် ဝင်လာ တော့သည်။

"တကတဲတော်၊ ညည်းတို့အိမ် ရှာရတာကလဲ ခေတ်ပျက်ကြီး လူပျောက် ရှာရတာ ကျနေတာပဲ၊ ငါကလဲ အိမ်နံပါတ် မေ့သွားလို့ အောင်သပြေ စာအုပ်တိုက်က ဦးမောင်မောင်အိမ်လို့ လိုက်မေးတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူးတဲ့ အေ၊ ငါ အံ့ဩတာက ညည်းတို့ ဟိုဘက်ခန်းကတောင် မသိဘူးတဲ့၊ အံ့ရော၊

မေးတဲ့လူကိုတောင် စားတော့ဝါးတော့မလိုနဲ့ ပြန်ကြည့်လိုက်သေးတယ်၊
တကတဲ'

ဒေါ်ကြီးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း "တကတဲ'ဟူသော စကားကိုသုံး၍ သုံး၍
ပြောနေ၏။

"နေပါဦး၊ ဒါနဲ့ အလျင်အိမ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ'

"အလျင်အိမ်ကလား၊ ဟို အင်း ခုအိမ်က ပိုကောင်းလို့ပေါ့ ဒေါ်ကြီးရဲ့၊
ရပ်ကွက်ကလဲ ဒီက ပိုကောင်းတယ်လေ၊ ဟိုမှာကလူတွေကလဲ စပ်စပ်စုစု၊
ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ရန်ဖြစ်ကြ ဘာကြနဲ့၊ စိတ်ရှုပ်လို့ မနေချင်တာနဲ့"

"အမယ်လေးတော် တကတဲ၊ ဒီလိုပဲပေါ့၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
အခန့်မသင့်ရင် ဖြစ်တာပဲ၊ ပြီးတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရိုင်းပင်းကူညီလို့ အရေး
ရှိရင် အားလဲကိုးရသေး၊ ခုနေရာကဖြင့် တကတဲ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက် ဟိုဘက်ဒီဘက် အိမ်ချင်း ကပ်နေတာတောင် အသိလုပ်ဖော်မရ၊ ဒါ
မျိုးတွေပေါ့ မြို့လယ်ကောင် နေ့ခင်းကြောင်တောင် လူသတ်မှုတွေ၊ ဓားပြမှု
တွေဖြစ်လို့တောင် ဘယ်သူမှ မသိတာ၊ ကြောက်စရာအေ တကတဲ"

ဒေါ်ကြီးက ပြောရင်း မောင့်ဘက်သို့လည်း လှည့်၍ ကျွန်မကို မေးငေါပြ
ကာ ပြောလိုက်သေးသည်။

"သူကဖြင့် ဒီလိုပဲ၊ ဟိုမှာ မနေချင်ဘူး ဒီမှာမနေချင်ဘူးနဲ့ အတော်
ကြေးထူတဲ့ကောင်မ"

ကျွန်မက ဘာမျှ ပြန်မပြောမိ။ တကယ်တော့ နောက်ထပ် ဘယ်လိုနေရာ
မျိုးမှာ နေချင်ပါသည်ဟု ကြေးထူရမည်ကိုပင် ကျွန်မ မသိတော့ပါချေ။

[ငွေတာရီ။ ။ ၁၊ ၉၊ ၁၉၇၂]